

ва да се изпълни и тя ще бжде изпълнена. Това сливенци го доказаха вече. И ето го, това сноване отъ окопитъ до превързочния пунктъ и обратно, татъкъ задъ скалитъ, дето се мъкнатъ не само и тежко раненитъ, а и убититъ скъпи и мили другари, още веднъжъ се подчертава себеотрицанието на героитъ сливенци. Но защо тая помощъ ще трѣбва да се чака три дни? Не може ли да се изпрати веднага, за да се сломи врагътъ още въ първитъ стѣпки и да му се отнеме всѣко желание да хвърля въ кървавитъ атаки толкова невинни жертви!

Часътъ е 11 и почивка нѣма да има. Сега не е време за почиване. Окопитъ трѣбва да се приготвятъ за утрешнитъ изненади, които ни готви врагътъ. Разрушението на адската противникова артилерия трѣбва да се поправи и изложенитъ на цѣлъ дневно обстрелване и насила преминаване презъ преизподнята сега вмѣсто да се отморятъ, да се нахранятъ, тѣ сж принудени да се заловятъ за киркитъ и лопатитъ и да изкопаватъ нови окопи на мѣстото на сринатитъ, да поправятъ ходоветъ и скривалищата. Какво могатъ да попровятъ за една нощъ тия полуживи трупове!

Дзъ самъ се мжча да помагамъ и се пинкамъ да трупамъ камъни около полковата наблюдателница, обаче нѣмамъ сили . . . тѣ останаха при Мучи-баба и въ болницитъ . . . И почвамъ да се чудя какъ това безсилие ме държи на свѣта бѣлъ, за да изживѣвамъ последнитъ си дни въ неговитъ чемерни чернила!

Тишината почва да ме плаши, тя разнѣжва нервитъ, прави ги много по-чувствителни и съвсемъ слаби да понасятъ екотътъ на пушката и вулканическиятъ тътенъ на изпращанитъ да се прѣскаатъ въ канаритъ неприятелски снаряди и мини. Веднъжъ може човѣкъ да се оплаши отъ смъртния бой на войната, но той не трѣбва да спира, неговата друсавица постоянно трѣбва да разтърся цѣлото ни сжщество и да го кали, да го затѣпи и то да не възприема нищо отъ несмѣлчаващитъ ужаси, които, или умъртвяватъ, или подлудяватъ. По-малко ще страдамъ, ако сега не е така тихо. Тия еднички вистрели, които идатъ отъ страната на неприятеля сж по жестоки, тѣхниятъ звукъ безмилостно се отеква въ изтощения ми